

Dániel könyve – Százhatvanegyedik 𐤁𐤏𐤍𐤌𐤃𐤌

Róma szerepe a bibliai prófécia látomásának megalapozásában: Dániel tizenegyedik fejezetének részletes vizsgálata

Jeff Pippenger

2024-03-27

Dániel könyvének tizenegyedik fejezetében foglalt látomás a bibliai próféciák valamennyi látomásának fő viszonyítási pontja, és a tizenegyedik fejezet látomását Róma jelképe alapozza meg.

És azokban az időkben sokan támadnak fel a dél királya ellen; és a te néped erőszakos fiai is felemelik magukat, hogy beteljesítsék a látomást; de elesnek. Dániel 11:14.

Jones a következőképpen foglalkozik az előző verssel:

„Amikor az emoreusok betöltötték gonoszságuk mértékét, helyüket Izraelnek, Isten népének adták. Amikor pedig Izrael, a pogányok útját követve, szintén betöltötte a gonoszság poharát, Isten felhozta Babilon királyságát, és mindent elvett. Amikor Babilon betöltötte gonoszságának poharát, a hatalom Perzsiára szállt át. És amikor az angyal a perzsák gonoszsága miatt elfordult, akkor Görögország fejedelme jön, és elsöpri azt.”

„És meddig kellett fennmaradnia Görögország hatalmának? Mikor kellett megtöretnie?
„Amikor a törvényszegők elérték teljességüket.” Az a nemzet addig áll fenn, míg betölti bűnének mértékét, és akkor a hatalom egy másik királyságra száll át. Az a hatalom pedig, amelyre átszállt, a római volt, amint azt Dániel 11:14-ből megtudjuk. „És azokban az időkben sokan támadnak fel a dél királya ellen; és a te néped rablóinak fiai is felmagasztalják magukat, hogy beteljesítsék a látomást; de elbuknak.” Ez a nemzet rablók nemzeteként van megjelölve — rablók fiaiként, amint a szöveg lapszéli jegyzete mondja.

„Ezek azok, akiknek most adatik az ország, és mi célból? — „A rablók fiai felmagasztalják magukat, hogy megerősítsék a látomást.” Amikor ez a nemzet megjelenik a színen, akkor lép be az, ami megerősíti a látomást, az, ami a látomás egyik nagy tárgya, az az egyetlen fő határkő a látomás vonalában, amelyet Isten a próféták által adott minden időre.” A. T. Jones, *The Columbian Year and the Meaning of the Four Centuries*, 6.

Jones azt mondja, hogy amikor a római hatalom „színre lép, akkor belép az, ami megalapozza azt a” ... „látóhatárt, amelyet Isten a próféták által minden időre adott”. Miller történetében a protestánsok azt tanították, miként ma a laodiceai adventizmus is, hogy „a te néped rablói” Antiochus Epiphanést jelképezik, azt a szeleukida királyt, aki Kr. e. 175-től 164-ig uralkodott. A Szeleukida-dinasztia tagja volt, amely azon görög utódállamok egyike volt, amelyek Nagy Sándor birodalmának felbomlásából jöttek létre. Az e kérdés körüli nézeteltérés a millerita történelemben annyira konkrét volt, hogy Antiochus Epiphanés azonosítása az 1843-as úttörői diagramon is megjelenik.

Az Antiochusra való hivatkozás a táblázaton az egyetlen olyan hivatkozást jelenti, amely nem található meg Isten prófétai Igéjében. Azért szerepel ott, hogy megcáfolja annak a korszaknak a protestáns hamis tanításait, amely ma a laodiceai adventizmus hamis tanítása. Kétséges, hogy William Miller felismerte-e annak jelentőségének teljes mélységét, hogy Róma az a földi hatalom, amely megállapítja azt a „látási vonalat, amelyet Isten adott a próféták által minden időre”, de annyira világos volt számára, hogy határozottan megvédje azt a tényt, hogy Róma állapítja meg a látomást.

Kinyilatkoztatás nélkül elvadul a nép; de boldog, aki megtartja a törvényt. Példabeszédek 28:14.

Salamon feljegyezte, hogy ahol nincs látás, elvész a nép; és a tizennegyedik versben szereplő héber „látás” szó ugyanaz, mint Salamon példabeszédében. A látás élet-halál kérdése, és e „látást” Róma jelképe állapítja meg. A tizennegyedik versben szereplő „látás” szó ugyanaz a szó, mint Habakuk második fejezetében a látásra használt szó.

Órhelyemre állok, és a bástyára állok fel, hogy figyeljem, mit szól hozzám, és mit feleljek, amikor megfedd engem. Az Úr pedig felelt nekem, és ezt mondta: Írd fel a látomást, és tedd világossá a táblákon, hogy futhasson, aki olvassa azt. Mert a látomás még az elrendelt időre szól, de a végén megszólal, és nem hazudik: ha késik is, várj rá; mert bizonyosan eljön, nem marad el. Habakuk 2:1–3.

Az első versben a „megfeddetett” szó jelentése: „vitakozott”. William Miller volt az órálló, akit a toronyra állítottak az első és a második angyal mozgalmának történetében, és amikor prófétai jelképrendszerben azt kérdezte, mit feleljen történelmének vitájában, azt a parancsot kapta, hogy írja le a látomást, amelyet Róma jelképe erősít meg. E ténnyel összhangban, amikor a milleriták Habakuk e három versének beteljesedéseként elkészítették az 1843-as úttörői táblázatot, utalást tettek annak a vitának a leglényegére, amelyben részt vettek. Kétségtelen, hogy nem értették meg: azzal, hogy arra az esztelen érvelésre hivatkoztak, miszerint Antiochus Epiphanes volt az a hatalom, amely megerősítette a látomást, Habakuk második fejezetének vitáját jelenítették meg; de White testvérnő azt mondta, hogy azt a táblázatot „az Úr keze irányította, és nem szabad megváltoztatni”, tehát a táblázaton szereplő utalás a vitára Isten kezéből származott.

A milleriták helyesen értették meg, hogy az első csalódás 1844. április 19-én megindította a késelelem idejét, amelyre Habakuk is utal, valamint Máté példázata a tíz szűzről. Azt is megértették, hogy e két prófécia közvetlen kapcsolatban áll Ezékiel tizenkettedik fejezetével, ahol Ezékiel meghatároz egy időszakot, amelyben minden látomás beteljesedésének hatása bekövetkezik. A „látomás” szó ugyanaz a héber szó, amelyet most vizsgálunk. Ezért Jones helyesen állítja: „Amikor” Róma „színre lép, akkor belép az, ami megerősíti a látomást, ami a látomás egyik nagy tárgya, az az egy fő határjel a látomás vonalában, amelyet Isten minden időkre a próféták által adott.” Róma alapozza meg Isten prófétai Igéjének egész látomását, és még pontosabban: a tizennegyedik fejezet teljes szerkezete Rómára épül.

Amikor White testvér Dániel könyve tizennegyedik fejezetének végső beteljesedésére utal, és kijelenti, hogy „e prófécia beteljesedéseként lezajlott történelem jelentős része meg fog

ismétlődni”, azzal azt azonosítja, hogy a tizenegyedik fejezetnek azok a történelmi eseményei, amelyek már beteljesedtek, előképei voltak Dániel tizenegyedik fejezete utolsó verseinek. A tizenegyedik fejezet utolsó verseinek tárgya az északi király, aki ott a modern Rómát jelképezi. Ezért Dániel tizenegyedik fejezetének azok a történelmi eseményei, amelyek megismétlődnek, olyan történetek, amelyek Rómát ábrázolják.

A tizenegyedik fejezet utolsó hat versében a modern Róma (az északi király) három földrajzi hatalmat hódít meg. A negyvenedik versben meghódítja a déli királyt (az egykori Szovjetuniót 1989-ben), a dicsőséges földet (az Egyesült Államokat a hamarosan eljövendő vasárnaptörvény idején), és Egyiptomot (az egész világot, amint azt az Egyesült Nemzetek képviseli). Dániel tizenegyedik fejezetében a pogány Róma úgy van bemutatva, mint amely három földrajzi hatalmat hódít meg annak érdekében, hogy elfoglalja az akkor ismert világot, majd a pápai Róma úgy van ábrázolva, mint amely három földrajzi hatalmat hódít meg annak érdekében, hogy elfoglalja a földet.

A pogány Róma először e fejezet tizenegyedik versében kerül említésre, annak azonosítása végett, mint az a jelkép, amely megalapozza a látomást, de hatalomra emelkedéséről csak a tizenhatodik vers szól. Nagy Sándor királysága Isten prófétai Igéjének beteljesedéseként négy részre oszlott, ám e négy rész hamarosan két elsődleges ellenféllé tömörült, amelyeket a fejezet végéig folytatódó prófétai elbeszélésben vagy a déli királyként, vagy az északi királyként azonosít a szöveg. A tizenegyedik versben Róma felemelkedő hatalma mint az a hatalom kerül említésre, amely megalapozza a látomást, de a tárgyalt témát Nagy Sándor királyságának maradványai közötti küzdelmek képezik, amint azokat az északi és a déli király képviseli.

A tizenötödik versben e két király még mindig küzdelmükben áll, és az északi király kerekedik felül. A tizenhatodik versben azonban megérkezik Róma, és a vers ezt mondja: „De aki ellene jő”, vagyis amikor Róma az ellen az északi király ellen vonul fel, aki éppen az imént kerekedett felül a déli királyon, az északi király nem lesz képes megállni Rómával szemben. Róma győzedelmeskedik, és a tizenhatodik vers szerint Rómának Júdának dicsőséges földjén is meg kellett állnia. A tizenhetedik versben Róma „elszánja magát, hogy bemenjen egész országának erejével”. Előbb elfoglalta az északi királyt, aki nem tudott megállni előtte, azután elfoglalta Júdát, majd bevonult Egyiptomba.

És azokban az időkben sokan támadnak fel a dél királya ellen; a te néped erőszakos fiai is felmagasztalják magukat, hogy beteljesítsék a látomást; de elbuknak. És eljön az észak királya, töltést emel, és beveszi a legerősebben megerősített városokat; és a dél karjai nem állhatnak ellen, sem válogatott népe, és nem lesz ereje az ellenállásra. De aki ellene jön, a maga tetszése szerint cselekszik, és senki sem állhat meg előtte; és megáll a dicső földön, amely az ő keze által elpusztul. Azután arra fordítja arcát, hogy egész országa erejével bevonuljon, és igazak lesznek vele; így cselekszik; és neki adja az asszonyok leányát, hogy megrontsa őt; de az nem marad az ő oldalán, és nem lesz érte. Dániel 11:14–17.

Az e versekben szemléltetett győzelem Dániel könyve nyolcadik fejezetének beteljesedése.

És egyikükből egy kis szarv támadt, amely igen nagygyá növekedett dél felé, kelet felé és a dicsőséges föld felé. Dániel 8:9.

A kilencedik vers kis szarva a pogány Róma, és a kilencedik vers — a tizenegyedik fejezet tizenegyedikétől tizenhetedikig terjedő verseivel összhangban — azonosítja, hogy a pogány Róma a világ feletti uralmának megszerzése során három földrajzi egységet fog meghódítani. Ezek az egységek a dél (Egyiptom), a kelet (Szíria, az északi király) és a dicső föld (Júda) voltak. A tizenhatodik és tizenhetedik versek történelme előképezi a modern Róma negyvenedikétől negyvenharmadikig terjedő versekben bemutatott, történelmi háromlépcsős hódítását, mert amint White testvérő kijelentette: „E prófécia beteljesedéseként lezajlott történelem jelentős része meg fog ismétlődni.”

„Noha Egyiptom nem állhatott meg Antiochus, az északi király előtt, Antiochus sem állhatott meg a rómaiak előtt, akik most ellene jöttek. Egyetlen ország sem volt többé képes ellenállni ennek a felemelkedő hatalomnak. Szíriát meghódították, és a Római Birodalomhoz csatolták, amikor Pompeius Kr. e. 65-ben megfosztotta Antiochus Asiaticust birtokaitól, és Szíriát római provinciává tette.

„Ugyanez a hatalom a Szentföldön is meg kellett hogy álljon, és azt feleméssze. Róma szövetség révén Kr. e. 162-ben került kapcsolatba Isten népével, a zsidókkal; ettől az időponttól fogva kiemelkedő helyet foglal el a prófétai időrendben. Judea fölött azonban tényleges hódítás útján csak Kr. e. 63-ban szerzett fennhatóságot; mégpedig a következő módon.

„Pompeiusnak a pontusi király, Mithridatész ellen vezetett hadjáratából való visszatértekor két vetélytárs, Hürkanosz és Arisztobulosz, Júdea koronájáért küzdött. Ügyük Pompeius elé került, aki hamar felismerte Arisztobulosz igényeinek jogtalanságát, de a döntést az ügyben hosszú ideje óhajtott arabiai hadjárata befejezéséig el akarta halasztani, megígérve, hogy azután visszatér, és dolgaikat úgy rendezi el, amint az igazságosnak és helyesnek látszik. Arisztobulosz, átlátva Pompeius valódi szándékait, sietve visszatért Júdeába, felfegyverezte alattvalóit, és erőteljes védelemre készült, elhatározva, hogy mindenáron megtartja a koronát, amelyről előre látta, hogy másnak fogják ítélni. Pompeius szorosan a menekülő nyomában volt. Amint Jeruzsálemhez közeledett, Arisztobulosz, kezdetben megbánva eljárását, elébe ment, és igyekezett a dolgokat elsimítani azzal, hogy teljes alávetettséget és nagy pénzüsszegeket ígért. Pompeius, elfogadva ezt az ajánlatot, Gabiniust küldte egy katonai különítmény élén, hogy átvegye a pénzt. Ám amikor ez a hadvezér Jeruzsálembe érkezett, a kapukat zárva találta előtte, és a falak tetejéről azt mondták neki, hogy a város nem fogja magát tartani a megállapodáshoz.”

„Pompeius, hogy ily módon büntetlenül meg ne tévesszék, Aristobulust, akit magánál tartott, bilincsbe verte, és azonnal egész hadseregével Jeruzsálem ellen vonult. Aristobulus hívei a hely védelmére hajlottak; Hyrcanuséi pedig a kapuk megnyitására. Mivel ez utóbbiak voltak többségben, és felülkerekedtek, Pompeius szabad bejárást nyert a városba. Ekkor Aristobulus követői a templom hegyére vonultak vissza, teljesen eltökélve arra, hogy azt a helyet megvédelmezzék, éppen úgy, amint Pompeius is elhatározta annak bevételét. Három hónap elteltével a falon akkora rést ütöttek, amely elegendő volt a rohamhoz, és a helyet kardélre

hányva foglalták el. Az ezt követő rettenetes vérontásban tizenkétezer ember esett el. Megható látvány volt — jegyzi meg a történetíró — látni a papokat, akik abban az időben az istentisztelettel voltak elfoglalva, amint nyugodt kézzel és rendíthetetlen szándékkal folytatták megszokott szolgálatukat, látszólag mit sem tudva az őrző zűrzavarról, jóllehet körülöttük mindenfelé barátaikat öldösték le, és jóllehet gyakran a saját vérük is áldozataik vérével vegyült.”

„Miután véget vetett a háborúnak, Pompeius lerombolta Jeruzsálem falait, több várost Júdea fennhatósága alól Szíria fennhatósága alá helyezett át, és adót vetett ki a zsidókra. Így került Jeruzsálem először hódítás útján annak a hatalomnak a kezébe, amelynek vasmarka a „dicső földet” mindaddig szorította, míg azt teljesen meg nem emésztette.

„17. vers. Azután arra fordítja arcát, hogy egész országának erejével bevonuljon, és igazak lesznek vele; így cselekszik majd: és neki adja az asszonyok leányát, megrontva őt; de az nem marad az ő oldalán, és nem lesz érte.”

„Newton püspök e vershez egy másik olvasatot ad, amely úgy tűnik, világosabban fejezi ki az értelmét, a következőképpen: »Arra is fordítja arcát, hogy erővel bevonuljon az egész királyságba.« A 16. vers elvezetett bennünket Szíria és Júdea rómaiak általi meghódításáig. Róma korábban már meghódította Macedóniát és Trákiát. Egyiptom volt immár mindaz, ami Sándor »egész királyságából« még megmaradt, s ami nem került a római hatalom uralma alá; ez a hatalom pedig most arra fordította arcát, hogy erővel bevonuljon abba az országba.” Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 258–260.

Már több ízben megjegyeztük e cikkeken, miként felel meg Dániel 11. fejezetének harmincadik és harmincegyedik verse a negyvenedik és negyvenegyedik versnek, és a harmincadik és harmincegyedik versek története egyúttal egybeesik a három szarv kitépésével is.

Figyeltem a szarvakat, és íme, egy másik, kis szarv nőtt fel közöttük, amely előtt az első szarvak közül hármat tövestől kitéptek; és íme, ezen a szarvon emberi szemekhez hasonló szemek voltak, és egy száj, amely nagy dolgokat szólt. ... És a tíz szarvról, amelyek a fején voltak, és a másiktól, amely feljött, és amely előtt három elesett; arról a szarvról, amelynek szemei voltak, és szája, amely igen nagy dolgokat szólt, s amelynek tekintete nagyobb volt társaiénál. Dániel 7:8, 20.

Miként Dániel könyve nyolcadik fejezetének kilencedik verse azt a három földrajzi területet jelképezi, amelyek meghódítása a pogány Rómát a trónra emelte, ugyanúgy a szarvak kitépése is (amelyek a herulokat, az osztrogótokat és a vandálokat jelképezik) azt a három földrajzi területet jelképezte, amelyek meghódítása a pápai Rómát a trónra emelte. Mindkét történelmi eseménysor összhangban áll Dániel könyve tizenegyedik fejezetének negyvenedik–negyvenharmadik verseivel, és a három szarv kitépése összhangban áll a harmincadik és harmincegyedik versek történelmével.

„8. vers. Figyeltem a szarvakat, és íme, egy másik, kicsiny szarv emelkedett fel közöttük, amely előtt az első szarvak közül hármat tövestől kitéptek; és íme, ezen a szarvon olyan szemek voltak, mint az ember szemei, és egy száj, amely nagy dolgokat szólt.”

„Dániel figyelte a szarvakat. Különös mozgás jelei mutatkoztak közöttük. Egy kis szarv (eleinte kicsiny, később azonban hatalmasabb a társainál) tört fel közöttük. Nem elégedett meg azzal, hogy csendben helyet találjon magának, és azt betöltse; félre kellett szorítania némelyeket a többiek közül, és bitorolnia kellett helyüket. Három királyságot kitéptek előle. Ez a kis szarv, amint később alkalmunk lesz részletesebben is megfigyelni, a pápaság volt. Az a három szarv, amelyet előle kitéptek, a herulok, az osztrogótok és a vandálok voltak. És annak oka, hogy kitéptek, az volt, hogy elleneztek a pápai hierarchia tanítását és követeléseit, és ennél fogva a római püspök egyházi felsőbbbségét.”

„És „e szarvban olyan szemek voltak, mint az ember szemei, és nagyokat szóló száj”, a szemek találó jelképei a pápai hierarchia éleselméjűségének, átható látásának, ravaszságának és előrelátásának; a nagyokat szóló száj pedig találó jelképe Róma püspökeinek gögös igényeinek.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 132–134.

Róma az, amely megalapozza a bibliai prófécia látomását, és különösen Dániel könyve tizenegyedik fejezetének látomását. Abban a fejezetben a prófétai történelemnek nagy része, amely a millerita mozgalom előtt teljesedett be, Dániel tizenegyedik fejezetének utolsó hat versében ismétlődni volt hivatott. A három földrajzi akadály legyőzése, amely mind a pogány, mind a pápai Rómát a trónra emelte, a tizenegyedik fejezetben van ábrázolva, és e két ábrázolás előképezi azt az időt, amikor a modern Róma ismét a trónra emeltetik. Róma az, amely megalapozza a látomást, és Pál azonosítja, hogy a pápai Róma a maga idejében lepleztetik le.

Senki semmiféle módon meg ne tévesszen titeket; mert az a nap nem jön el addig, míg nem előbb bekövetkezik a szakadás, és megjelenik a bűn embere, a veszedelem fia; aki ellene veti magát és fölébe emeli magát mindannak, amit Istennek vagy tiszteletre méltónak mondanak; annyira, hogy mint Isten beül az Isten templomába, azt mutogatván magáról, hogy ő Isten. Nem emlékeztek-é, hogy ezeket mondtam nektek, amikor még nálatok voltam? És most tudjátok, mi tartja vissza, hogy a maga idejében jelenjék meg. 2 Thessalonians 2:3–6.

A pápaság Kr. u. 538-ban foglalta el trónját mint a bibliai prófécia ötödik királysága, és sokan, akik a hatodik verset vizsgálják, kétségkívül azt feltételeznék, hogy Pál arra gondol, hogy „a pápaság 538-ban fog megnyilatkozni”. Ez helyes lehet, de legalábbis csupán másodlagos igazsága annak, amit Pál azonosított. Pál, miként minden próféta, inkább az utolsó napokról beszél, mint a saját korszakáról. Arra utalt, miként fog a pápaság prófétikusan kinyilatkoztatni önmagát, mert prófétaként összhangban volt az összes többi prófétával. Szabályt szabályra, az látomás nélkül való nép elvész, és akiknek nincs látomásuk, azért nincs látomásuk, mert nem tudják, mi alapozza meg a látomást. Annak ismerete, hogy Róma alapozza meg a látomást, élet-halál kérdése. Pál, a többi prófétával összhangban, azt azonosítja, hogy ami feltárja a pápai Rómát, aki az utolsó napok Rómája, az az „ő ideje”. A Rómához kapcsolódó prófétai „idő” az, ami feltárja, mi és ki Róma.

Ezt a tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

„Pál apostol a thesszalonikaiakhoz írt második levelében előre megjövendölte a nagy hitehagyást, amely a pápai hatalom megalapítását fogja eredményezni. Kijelentette, hogy Krisztus napja nem jön el, „hanemha előbb bekövetkezik a szakadás, és megjelenik a bűn embere, a veszedelemnek fia; aki ellene veti és fölébe emeli magát mindannak, amit Istennek

vagy istentiszteletre méltónak mondanak; úgyhogy mint Isten ül be az Isten templomába, Isten gyanánt mutogatván magát.” Továbbá az apostol figyelmezteti testvéreit, hogy „a törvénytelenység titka már munkálkodik.” 2 Thessalonians 2:3, 4, 7. Már abban a korai időben is látta, hogy tévelygések lopóznak be az egyházba, amelyek előkészítik az utat a pápaság kifejlődése számára.”

„Lassan-lassan, eleinte lopva és csendben, majd később, amint erejében növekedett és uralmat nyert az emberek elméje fölött, »a törvénytelenység titka« továbbvitte megtévesztő és istenkáromló munkáját. Szinte észrevétlenül utat találtak a pogányság szokásai a keresztény egyházba. Az alkalmazkodás és a megalkuvás lelkületét egy ideig féken tartották azok a kegyetlen üldözések, amelyeket az egyház a pogányság alatt elszenvedett. Ám amikor az üldözés megszűnt, és a kereszténység belépett a királyok udvaraiba és palotáiba, félretette Krisztus és apostolai alázatos egyszerűségét a pogány papok és uralkodók pompájáért és göggyéért; és Isten követelményei helyébe emberi elméleteket és hagyományokat állított. Konstantin névleges megtérése a negyedik század elején nagy örvendezést váltott ki; és a világ, az igazságosság látszatába burkolózva, belépett az egyházba. Most a romlás munkája gyorsan előrehaladt. A pogányság, miközben legyőzöttnek látszott, maga lett a győztes. Szelleme uralta az egyházat. Tanításait, szertartásait és babonáit beépítették Krisztus magukat követőinek valló követői hitébe és istentiszteletébe.”

„Ez a pogányság és a kereszténység közötti kiegyezés annak a próféciában megjövendőlt »bűn emberének« a kialakulásához vezetett, aki szembeszegül Istennel, és fölébe emeli magát. A hamis vallásnak ez a hatalmas rendszere Sátán hatalmának remekműve — erőfeszítéseinek emlékműve, hogy a trónra üljön, és akarata szerint uralkodjék a földön.” A nagy küzdelem, 49, 50.